

Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Крушельницької
Інв. №

Рік видання XVII

№ 21 (2125)

ВІВТОРОК

17

ЛЮТОГО

1976 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ С'ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДІЙ КОМУНАР

ІМ. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

КОЖНА СПРАВА — ЗІЗДОВІ

Кожна справа, і виробнича, і громадська, сьогодні здійснюється з настрем передз'явської вахти. Нещодавно на порядку денному зборів нашої комсомольської організації стояло питання про місячник по розповсюдженню художньої, технічної та масово-політичної літератури комсомольцями на нашому підприємстві. Доведено нам завдання передбачало продаж книг у нашому невеличкому колективі на суму 20 карбованців. Комсомольці перевиконали зобов'язання — продали книг на 50 карбованців. Активну участь у розповсюдженні брали бухгалтер Людмила Рук, обліковець мехзону Галина Іванченко, комплектувальник Григорій Канун, слюсар Віктор Матвеев, тракторист Олександр Білий та інші.

С. ФЕНЕНКО,
секретар комсомольської організації Братолюбівського відділення «Сільгосптехніка»,
Долішський район.

МОЛОДІ КОЛГОСПУ «КОМУНІСТ» РАЙОНУ ЗНАЄ І ПОВАЖАЄ КОМСОМОЛЬЦЯ ОЛЕКСАНДРА СИГІДЕНКА. ВМІВНІ ПРАЦЮВАТИ. НАВЕСНІ ВІДМІННО ТРУДИТЬСЯ НА СІБІ. ВЛІТКУ — ЧУДОВО ДОГЛЯДАЄ ПОСІВНІ ЗЕРНОВИХ ТА ТЕХНІЧНИХ КУЛЬТУР. А ВЗІМКУ — ПІКЛУЄТЬСЯ ПРО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВОЛОГИ В ґРУНТІ.

ЗАРАЗ ЮНАК ПРОВОДИТЬ СІНОЗАТРИМАННЯ. ЩОДЕННО ЗМІНІВ ЗАВАННЯ ВИКОНУЄ НА 120—125 ПРОЦЕНТІВ.

Фото

Л. МИРГОРОДСЬКОГО.



Обговорюємо проект ЦК КПРС

МОДЕРНІЗАЦІЯ: ЯКІСТЬ І ЕФЕКТИВНІСТЬ

КОЛИ вчитуєшся в рядки проекту ЦК КПРС «Основні напрями розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки», де говориться про перспективи розвитку легкої промисловості країни в десятиріччя, ще глибше усвідомлюєш значимість своєї праці. Адже там йдеться і про роботу взуттєвників.

Попит на нашу продукцію зростає з кожним роком, покупці все прискіпливіше оцінюють наші вироби. І зараз до цього вже не можна підходити зі старою міркою.

При обговоренні проекту колективом Кіровоградської взуттєвої фабрики особливу увагу привернули такі рядки: «Забезпечити підвищення ефективності роботи легкої промисловості на основі технічного переозброєння і реконструкції підприємств, модернізації устаткування, впровадження нових високопродуктивних процесів і засобів комплексної механізації і автоматизації виробництва. Істотно поліпшити роботу швейної і взуттєвої промисловості, розширювати спеціалізацію підприємств... Підвищити продуктивність праці в легкій промисловості на 23—25 процентів».

Тепер, на старті десятиріччя, це спрямування служить

точним орієнтиром у роботі нашого підприємства. Своє основне завдання ми розуміємо так: підняти на вищий рівень роботу раціоналізаторів, залучити до творчого пошуку якомога більше трудівників. Не секрет, що на робочому місці в процесі експлуатації техніки легше виявити вади машини, верстатів, устаткування, запропонувати щось конкретне по вдосконаленню їх.

Ще зовсім недавно в розкритому цеху користувалися виключно заводськими плитами для розкрою заготовок, які одержували зі Львова. Але через те, що якість їх була низькою, вони швидко псувалися від дії різаків штампів. І це в тому цеху, де можна досягти найбільшої економії у фабричному «копильку». Група раціоналізаторів на чолі з Б. О. Кравцовим та Л. С. Лебедевою розробила технологію виготовлення нових плит в умовах фабрики, строк служби яких набагато зріс. Економічний ефект від впровадження цієї пропозиції — 11 тисяч карбованців. Освоювати нові плити ми довірили членам комсомольської молодіжної бригади розкрийників, очолюваної Ларисою Ковальчук.

Вже в цьому році в цеху № 3 приступили до спеціалізації виготовлення чобітків клеєвим мето-

дом кріплення. Розробили також нову технологію виконання обтягуючо-затягувальних операцій із застосуванням нового устаткування — машини ЗНК напівавтоматичної дії. Активну участь в її впровадженні у виробництво беруть молоді робітники Тетяна Хвальцева, Володимир Василюшин, Тетяна Грудненко та інші.

Поряд з цим, важливим питанням для нас залишається механізація ручних процесів. Працівники техвідділу, відділу головного механіка і лабораторії вирішили розробити конструкцію машин для намащення клеєм гумових підшав, скління каблуків, клеювання на гумовій підшаві.

Все це, безумовно, служить підвищенню якості продукції, розширенню асортименту. Завдяки модернізації устаткування і впровадженню нової технології, ми добилися того, що двома видами продукції в минулому році присвоєно державний Знак якості. В цеху № 6 зараз налагоджують випуск шкільних дівочих черевачок на підшаві з нового матеріалу. Щороку ми обновлюємо асортимент виробів на 80—95 процентів.

Чимало зроблено, але ще більше потрібно зробити в цьому напрямку. І тут, на мою думку, важливо похвалити роботу молодих раціоналізаторів (а їх, на жаль, у нас можна на пальцях перелічити, хоча на підприємстві працює близько 500 молодих робітників). Це було б доброю підтримкою досвідченим новаторам.

М. ШЕХЕТ,
старший інженер техвідділу
Кіровоградської взуттєвої фабрики.

„КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КОРПУС“



Саме так називають у нас в колгоспі групу дівчат-доярочок з другої молочнотварної ферми. Любов Білоус, Галина Бондар, Галина Шаблій, Антоніна Лавецька та їхні подруги — це справді велика сила у господарстві. Минулого року (а він був не легким) комсомолки дали слово одержати від кожної корови не менше трьох тисяч кілограмів молока. І ось результат: Антоніна Лавецька — надоїла 3250 кілограмів молока, Галина Шаблій — 3241 кілограм, Галина Грек — 3081.

Як же йшли наші дівчата до перемоги, що надихало їх? Як, що коротко, то любов до своєї справи, обраної професії, почуття обов'язку. Однак любити своє діло мало, потрібно ще й знати його, знати так, щоб взяти від корів найбільше продукції. Доїльні апарати, плеїнна справа, науково обгрунтовані раціональні годівлі, догляд за тваринами — ось короткий перелік того, чим повинні були оволодіти комсомолки.

Дівчата взялися за навчання. Вдень на роботі, увечері — за книгою. Придивлялися до праці досвідчених доярок, авантажували роботу одна одної, виявляли і усували помилки. А помічати їм не можна було. Бо у тваринництві, а особливо на молочнотварних фермах, так: сьогодні не добереш кількості грамів молока — прогавиш надолужувати дуже важко. Там учив їх і головний зоотехнік колгоспу Андрій Васильович Куцевол. Та вчив не тільки цьому. Оволодіти роботою механізмів — справа не з легких. Але без цього на механізованій фермі робити нічого. Розбирали і складали доїльні апарати, випробовували в роботі.

І ось майбутні майстри машинного доїння перед авторитетною комісією, яку очолював головний зоотехнік районного управління сільського господарства Юрій Миколайович Кузавка. Екзаматори неприскіпливі, але вимогливі. І все ж вони прийшли до висновку, що в колгоспі виявилася нова група майстрів машинного доїння корів, а Галині Бондар, Антоніні Лавецькій та деяким іншим присвоїли навіть звання першокласних майстрів.

Хороші у нас дівчата. Без перебільшення скажу: самовіддані. Відомо, яким несприятливим щодо погодних умов був минулий рік. На полях все, як кажуть, горіло. Турбота про заготовку кормів охопила кожного, а особливо тваринників. У колгоспі створили загін кормодобувників, на вітамінне трав'яне борошно та гранули пішов навіть молодий очерет в суміші з іншими травами й домішками зернових хвощів. «Допоможемо кормодобувникам!» — вирішили комсомолки. — Хай кожна з нас заготовить не менше тонни зеленої маси! Після роботи, у вихідні дні дівчата запасали очерет, дикоростучі трави. Все це доставляли до агрегату по виготовленню трав'яного борошна.

Агрегат працював на повну потужність, в три зміни. Обслуга його не в змозі була виконати намічений обсяг робіт. І тоді на допомогу приходили дівчата з «комсомольського корпусу». Найчастіше працювали у третю зміну, коли закінчувалося доїння, а вранці, ледь перепочивши, поспішали до корів. Стояло холодно, звичайно, зате інші тварини мають відсталя корів.

Працювати не тільки з повною віддачею, а й красиво, створити на фермі обстановку доброзичливості, взаємодопомоги, взаєморозуміння, дбати про естетичний вигляд робочих приміщень, місць — це один з пунктів соціалістичних зобов'язань, взятих комсомолками. Від цього залежить не тільки хороший настрій тваринників, а й збільшується віддача кожної робочої хвилини, поліпшується якість продукції. Не можу пригадати, щоб котрась із комсомолок користувалась брудним щідником чи перед доїнням не мила вим'я корови. На сторожі якості — комсомольський пост. Можливо, саме тому майже вся продукція з ферми йде першим сортом.

Звичайно, і ми, старші товариші, дбаємо про те, щоб допомогти молодим трудівницям. Механізатори Василь Андрійович Куцевол та Іван Федорович Красовський стежать за безвідмовною роботою холодильних установок та інших механізмів. Своєчасно вибирають старих та малопродуктивних корів, щороку омолоджують стадо на чверть або навіть третину. Це сприяє підвищенню продуктивності корів, полегшує працю доярок. Але без невтомих, золотих рук дівчат з «комсомольського корпусу» нам було б набагато важче працювати. Хороші у нас дівчата.

П. ЯЛИНИЧ,
завідуючий молочнотварною фермою колгоспу
«Дніпро» Онуфріївського району.



ХОЛОДИЛЬНИК

І ТИСЯЧА

ДРІВНИЧОК...

У, ШО тут незвичного: холодильник у сільській хаті? Дійсно, ним пікото не здивуєш, якщо він... працює. А якщо...
«Дорога редакція! Звертається до вас шofer колгоспу

«Зоря комунізму» Новоархангельського району Задорожко Григорій Миколайович. Я вже звертався письмово до дирекції Васильківського заводу холодильників і вони, я вам скажу, «допомогли». Приїхали два

хлопці молоді, покритили холодильник, підірвали гарантійний талон і сказали, що через 5 годин він буде працювати. І поїхали. А холодильник так і не працює...»

А не лист від Градовського Леоніда Васильовича, жителя селища Павлівш Онуфріївського району:

«Холодильник «Кристал» купив 30 травня 1975 року. Та він виявився зіпсованим. Не один раз їздив до Кіровоград на ремонт «Реммобуттехніка» і писав уже кілька разів. Приїхав майстер з заводу, замінив агрегат, закрутив «Кристал»

і завод... Писав ще на ремонт. Мені пообіцяли, що в грудні приїде майстер, але вже січень, а віз, як кажуть, і нині там».

Такого змісту листи ми одержуємо мало не щотижня: допоможіть відремонтувати холодильник!

— Вся справа — в постачанні. — заперив нашого кореспондента начальник виробничо-технічного відділу заводу «Реммобуттехніка» В. С. Ляхов. — Погано поставляють запчастини Васильківський, Мінський та інші заводи, що випускають холодильники.

Мотив браку запчастин для ремонту звучав рефреном і в розповіді директора ремзаводу Т. І. Мішніної. Адже конструкція холодильника, як пікотоїшої машини, передбачає лише вузловий ремонт. Отож все в руках постачальників. А вони, постачальники, дружно зривають всі строки відвантаження запчастин і агрегатів.

Ох, яка це зручна формула! Ми, мова, всією душею б, всі, від механіка по ремонту до директора, відбиваємо за

(Закінчення на 2-й стор.)

ХОЛОДИЛЬНИК І ТИСЯЧА ДРІБНИЧОК...

що плани залишаються на папері...

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

ваші холодильники, але не в наших силах їх ремонтувати.

Як би сутужно з запчастинами не було, холодильники ремонтуються. Оптимістично стверджую, що і авторам листів врятувати поталанило. Але ж скільки довелось їм поперувати! Нам здається, що уваги за службу не лише проблема постачання, а й гостре питання організації обслуговування на заводі. Давайте прослідкуємо, який же шлях проходить замовлення на ремонт. У людини раптом псується холодильник. Це, звичайно, не телевізор, сусідського хлопчика-радіолюбителя не гукнеш на допомогу. І сідає власник «Кристалла» за листа до «області». А кому? Не кожен павіть адресу знає. Тимчасом в усіх районах області є комбінати побутового обслуговування. Хіба не можна було б налагодити просту оперативну систему зв'язку з заводом «Ремпобуттехніка» через ці комбінати? Поки що такого зв'язку немає. Тому людина скаржиться. І бере до рук, не помічаючи того, гірку чашу

клієнта. Лист потрапляє на «Ремпобуттехніку». Його розглядає майстер і передає диспетчеру. Диспетчер виписує наряд на ремонт одному з 16 механіків. Якщо запчастини є, той виїжджає за викликом, якщо немає... Ну, немає, то будуть! Почекає...

Клієнт терпляче чекає. Він влаштував подорож чергування родичів, залишає ключі від дому сусідам. Врешті, втрачає надію. І часом трапляється так, як у старому анекдоті про водопровідника: — Скажіть, це у вас труба тече?

— Ні.

— Хіба Іванови не тут живуть?

— Що ви, вони вже пірнули як виїхали.

— Ну, що за люди, викликають водопровідника, кричать, що затопило, а самі виїжджають!

Подібних ситуацій було б набагато менше, якби адміністрація заводу ввела б дуже просту річ — листа замовнику... Якби диспетчер, або спеціально призначена людина (15 тисяч заявок на ремонт

щороку приходить на завод) написали йому коротенького листа: «Шановний товаришу, механік по ремонту приїде до вас такого-то числа, о такій-то годині». І замовник спокійно очікує механіка.

Цю пропозицію керівники «Ремпобуттехніки» можуть відхилити. Бо знову: якщо не відсутність запчастин, то — транспорт. До замовника треба виїхати, не примусив же ти його три центнери мертвого металу з Красною назвою «Лада» чи «Мінськ» везти з віддаленого району до обласного центру! А з транспортом небагато. «Ремпобуттехніка» має 12 автомашин. Ремонтної бази для них немає майже ніякої, водії самі лагодять. Гостро стоїть проблема автозапчастин. Тому виїзд механіка часто зривається через те, що автомобіль несправний. Свої ж машини дорого коштують «Ремпобуттехніці». А чи не краще було б передати їх якось крупному автопідприємству, де обслуговування і ремонт поставлені на індустріальну основу, і користуватись послугами цього АТП? При

такій організації праці транспортна проблема для «Ремпобуттехніки» відпала б.

Не можна промовчати і про таку деталь, як ремонт гарантійних холодильників. Кіровоградська «Ремпобуттехніка» не має права розбирати вузол «мотор-компресор». В кращому випадку власнику гарантійного талона допоможуть, повністю замінивши в холодильнику агрегат. Через якусь невелику несправність доводиться монтувати такий дефіцитний вузол! Зрозуміло, що працівники «Ремпобуттехніки» ідуть на гарантійний ремонт неохоче. Враховуючи це й проблему запчастин, ми можемо ствердити, що випадок гарантійного ремонту холодильників дійсно мало ймовірний. Найчастіше клієнту виписують довідку про несправність його холодильника і він відвозить неважко поїхати знову до магазину, або ж піде на завод, що випускає холодильники.

У планах «Ремпобуттехніки» — заходи по поліпшенню обслуговування замовників по заводській гарантії. Але поки

Як бачимо, не в одному постачанні біда. Чи не загубилась за папіабстрактними словами «клієнт», «замовник» жінка людина для керівництва Кіровоградського заводу «Ремпобуттехніка»? За рік — 90 скарг на неякісний ремонт. До цього висновку нас спонукає той факт, що минулого року директор підприємства Т. І. Мішина двічі не відповіла редакції на листи читачів, котрі ми направляли їй для вжиття заходів! А люди чекали...

Проект ЦК КПРС до XXV з'їзду партії передбачає значне поліпшення побутового обслуговування населення. І рядки партійного документа могли б стати темою для принципальної, головної, ділової розмови комсомольських активістів з адміністрацією заводу. Можливо, ці пропозиції, або ще й кращі, народилися б у ході такої розмови.

Бо холодильник на селі, поки що, дійсно проблема.

В. КАТЕРИНІЧ,
спецкор «Молодого комунара».



ОБІМ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ДОКУМЕНТІВ

КІМНАТА З ПРАПОРОМ

Кабінет комсомольської роботи міському: погляд збоку...

Поріг кабінету другого секретаря міському комсомолу Лідії Габелкової переступив невисокого зросту хлопчина, і подав на підпис комсомольські документи. Худорляве обличчя. Карі очі. Але в них якась тінь. Що ж таке? І секретар, щоб не образити юнака, обережно запитала:

— То що ж, надумав покидати Олександрію? А скільки пропрацював на заводі?

— Більше двох місяців... Юнак зашарівся. А очі! Вони були розгублені, втупіли на скатертинку. Нарешті, твердо сказав:

— Не подобається мені тут. Якось нудно. Парк відпочинку не працює. Було молодіжне кафе — закрили. Залишається одне місце кіно. Чогось до душі, скажімо, молодіжних вечорів, вогників, зустрічей з цікавими людьми — майже немає.

Розговорилися. А потім Лідія замислилася. Працював юнак електрослюсарем на Олександрійському електромеханічному заводі. Здається, і комсомольська організація там міцна, і внутрішньозаводська робота ведеться на рівні. Та й секретар — людина енергійна. Але хлопчик не сподобався. Заробітна плата мала? Каже, що влітку. Таки справді відпочинок молоді останнім часом закладено. В гуртожитку закладає нудьга. Нерідко можна чути: «От раніше було». Дійсно, тепер вечори, диспути — рідкісне явище. Згадала й не одне: завод потрібний було розширювати свої корпуси — отож дирекція відвела під них спортивний майданчик, та місце для іншого не визначила. А комітет комсомолу промовчав, міському теж...

Відчула секретар, що в розмові з юнаком крапко ставити рани. Можливо, не лишиться він в Олександрії, поїде до іншого міста, але думку свою дещо змінив. Перед труднощами одразу не відступатиме.

Запросила в кабінет комсомольської роботи.

— Ти виїжджаєш, — сказала перед врученням комсомольського квитка, — а книжечку цю найдорожчу одержуєш тут. Хай вона тобі нагадає Олександрію і нашу розмову.

НЕ БЕЗ підстав говорила. Бо хто хоч раз побував у цій кімнаті, довго згадає. Навіть саме оформлення, інтер'єр лишає в пам'яті добрий слід. Чільне місце займають металеві барельєфи орденів, якими нагороджені Ленінський комсомол. То — сама історія всіх поколінь молоді, які боролися і утверджували радянську дійсність. Тут прапори міської організації, якими вона нагороджена за звитяжні діла в дев'ятій п'ятирічці. Вони — гордість всієї комсомолії Олександрії. Одержує юнак чи дівчина новий квиток і немовби присягає перед лицем батьків, діда, які виборювали світле майбутнє. І вже їх обов'язок — продовжувати справу старших, працювати ще краще, множити славу комсомолу. І часті гості тут комсомольці двадцятих років, ветерани війни, праці, Герої Радянського Союзу...

Розповіла Лідія юнакові, що першим з тринадцяти тисячного загону комсомольців міста, новий квиток одержав комсомолець саме з електромеханічного заводу — Валерій Глушенко. Заслужив цього. За самовіддану працю нагороджений золотим анаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятиріччя».

Не забула показати жур-

нал співбесіди, де ровесники юнака Л. Інкіна, В. Яковенко, В. Мороз, Т. Кругляк не вчинили, як він, а записали: «Організовано виїти на комсомольський суботник і добудувати в парку «Шахтар» танцювальний майданчик», «Спорудити на новому місці спортивний майданчик», «Упорядкувати базу відпочинку...». Отже, плак конкретних дій намічено, і міському ЛКСМ України допоможе. Буде у молодих заводчан весело і цікаво. І чи юнакові не змінили своє рішення, не повернутися назад, в колектив?

Кабінет комсомольської роботи — заповітне місце. Тут ровесники вступають в комсомол, присягають на вірність партії, народу. І картини, сувеніри, грампластинки з записом голосу Володимира Ілліча Леніна, його соратників по партії кожному дорого і особливому. З гордістю комсомольці все це показують ветеранам війни, праці, діляться досвідом роботи з товаришами по Спілці. Показують і ровесникам з Толбухіна в Болгарії. Розказують, як готуються члени ВЛКСМ до обміну комсомольських документів, як святоко він проходить. А на згадку про перебування на олександрійській землі подарують друзям сувеніри. І в кабінеті з'являться болгарські чеканки, вимпели, фотографії...

...А юнак на завод все-таки повернувся.

П. МІЩЕНКО
м. Олександрія.



Комсомольсько-молодіжний колектив дільниці складання лопаток ваг імені М. Островського Кіровоградського дослідного заводу ДА за ударну працю нагороджений вимпелом ЦК ВЛКСМ. Тут, як і скрізь на підприємстві, шириться боротьба за випуск тільки високоякісної продукції. Слюсар-складальник Михайло РОЖКО, якого ви бачите на знімку, один з правоохоронців цього змагання. Разом з усіма він бореться за присвоєння колективу звання «Дільниця відмінної якості».

Фото І. КОРЗУНА.

«А якщо пасивні активісти?»



— під таким заголовком у «Молодому комунарі» 11 січня 1976 року було вміщено статтю, в якій йшлося про невідповідність комсомольської організації Кіровоградського дослідно-експериментального заводу «Більшовик» до обміну комсомольських документів.

Як повідомила новий секретар комітету комсомолу підприємства Н. Лаухіна, статтю обговорили на бюро комітету і загальних комсомольських зборах. Критика газети визнана правильною.

Ніші розроблено ряд заходів поліпшення підготовки облік членів ВЛКСМ, виготовити стенд, який розповідало про історію комсомолу, завершити фотографування спілчан.

ський, кожен номер художньої самодіяльності готуємо із особливим старанням.

Олександр Васильєв, Олексій Горбенко, Микола Круглов, Микола Ратушний. Напроти прізвищ цих учнів у журналах стоять лише оцінки «відмінно». Іх, та ще значну частину юнаків і дівчат — відмінників і ударників навчання, активістів комсомольської організації училища напередодні відкриття XXV з'їзду КПРС прийме до лав Ленінського комсомолу.

П. ІВАНЧЕНКО,
секретар комсомольської організації
Ігульського СПТУ № 4,
Устинівський район.

ПОЛІТИЧНИЙ ЗАРП

І ВИРОСТАЮТЬ З СЛУХАЧІВ АГІТАТОРИ

У комсомольській організації колгоспу імені Леніна створено новий гурток «Основи наукового атеїзму». Викликано це здебільшого тим, що в нашому районі ще є випадки, коли комсомольці хрестять дітей; у Новоукраїнці діє секта свідків Єгови, яку відвідують деякі молоді люди. Тим-то, мета гуртка — не тільки виховувати юнаків і дівчат у дусі наукового атеїзму, неперимирного ставлення до релігійних вірувань, а й готувати кваліфікованих агітаторів-атеїстів, які несли б набуті знання в маси; вміли зосібна підходити до кожної молоді людини, котра потрапила під вплив релігійних кіл.

Гурток правильно визначив свої завдання: глибоке вивчення релігійної обстановки, а тоді вже — теоретична підготовка до роботи з віруючими, особливо — молодими. Добре й те, що навчаються тут всі молоді спеціалісти середньої ланки колгоспу — ті, хто завжди в гущі життя, серед людей, знає їх настрій і запиту. Це — важливий фактор в антирелігійній пропаганді. Найактивніші слухачі Тетяна Мошчегул, Галина Мельниченко, Олексій Шановалов, Микола Заволока вніз до застосовують набуті знання: ведуть бесіди в ланках, бригадах. Допомогає їм у цьому кожне заняття. Так, на одному з них при вивченні теми «Розвиток масового атеїзму в соціалістичному суспільстві» відбулася цікава співбесіда. Слухачі говорили про те, що СРСР — країна масового атеїзму, що грандіозні соціальні перетворення — основа відродження трудящих від релігії. Пропагандист навів цифри, що свідчать, як саме наше життя — сприяє відходу широких мас від релігії, використав конкретні факти на прикладі села.

В кінці заняття кожен слухач одержав конкретне практичне завдання.

Ось так, від заняття до заняття, крок за кроком, виростають з слухачів активні й кваліфіковані агітатори-атеїсти, готові до всілякої роботи з віруючими. Саме в цьому й полягає першочергове завдання гуртка «Основи наукового атеїзму».

О. ІЩЕНКО,
другий секретар Новоукраїнського райкому ЛКСМ України.

ДО ПЕРШОГО ВРОЖАЮ...

Кузня хліборобських кадрів. Так за традицією називають наш заклад. З дня його заснування півтисяч хліборобської майстерності в ньому одержали понад чотири тисячі юнаків і дівчат. Їх спеціальність — тракторист-машиніст широкого профілю. А в роки попередньої п'ятирічки чимало випускників здобули спеціальність шофера-слюсара.

Зараз усі учні: випускники, що вже минулого року виборюватимуть урожай першого року п'ятиріччя, й ті, хто на хлібний

лан вийде через рік, — готують свої дарунки XXV з'їзду КПРС. Вже тоді, як стало відомо про скликання наступного з'їзду партії, в усіх класах училища почався рух під девізом: «Зустрінемо XXV з'їзд КПРС хорошими показниками, відмінним навчанням». В багатьох комсомольських групах класів учні брали зобов'язання підвищити на честь форуму комуністів свої оцінки.

У дні роботи з'їзду ми побуваємо з конфертами в колгоспах імені Петровського, імені Держинського, радгоспі «Ігуль-

РОЗКАЯННЯ, ЯКЕ КОШТУВАЛО СМЕРТІ...

...Серед розстріляних у джунглях Ангони 14 англійських найманців, які відмовились воювати проти Національної Армії НРА, був 17-річний юнак. Тепер проводиться розслідування цієї події, що потрясла всю Англію.

Найманців, завербованих на гроші американського Центрального розвідувального управління в різних країнах, досі закидають в Анголу. Там вони беруть участь у воєнних діях проти законного уряду Народної Республіки Ангони на боці розколюючих угруповань ФНЛА й УНІТА, які разом з расистами з ПАР намагаються перешкодити справжньому визволенню народу цієї країни від колоніалізму.

Представники ЦРУ вербували найманців у Парижі, Бонні, Брюсселі та інших західноєвропейських столицях, не кажучи вже про самі Сполучені Штати. До лав найманців потрапили сотні англійців, серед яких були професіональні військові, карні злочинці, авантюристи, ладні за гроші вбивати кого завгодно.

Але серед завербованих були й такі, яких злидні примусили шукати будь-якого заробітку. До них належав, мабуть, і той 17-річний, поки що безіменний англійський юнак. 14 англійських найманців буквально на другий день перебування в Анголі відмовились воювати в загонах ФНЛА проти законного уряду НРА, вони відмовились коритися своєму командирові. Ватажок загону тоді й віддав наказ розстріляти їх.

Англійські найманці невеликими групами повертаються додому, хто на милицях, хто в інвалідній колясці. Вони поки що ані слова не говорять про те, що з ними сталося, але факти неминуче стануть відомі.

Огидна історія розправи над 14 англійськими найманцями в Анголі остаточно викриває незграбні спроби західної пропаганди довести, що втручання західних країн нібито має на меті дати «свободу» ангольському народові. Насправді інтервенція «вільного світу» в Анголі обертається для цього африканського народу грабежами, розправами, вбивствами.

Воєнні і політичні успіхи молодого африканського республіки показують, що ніякі сили, в тому числі й зовнішні, не можуть відхилити її з обраного шляху до справжньої незалежності.

О. АНІЧКІН.



В центрі столиці Німецької Демократичної Республіки — Берліні, на площі Маркса-Енгельса, споруджується будівля Палацу Республіки. Колишній на цьому місці був кайзерівський палац — цитадель прусько-німецького милитаризму. В 1918 році під час революції Листопада він був захоплений берлінськими робітниками, з його балкона Карл Лібкнехт закликав до проголошення соціалістичної республіки. Під час другої світової війни палац був повністю зруйнований.

Центром політичного і культурного життя першого в німецькій історії держави робітників і селян буде Палац Республіки. Тут будуть відбуватися відповідальні засідання вищих народних представництв, важливі з'їзди, міжнародні зустрічі, культурні заходи.

Палац Республіки завершить архітектурне оформлення площі Маркса-Енгельса, на якій щорічно в дні народних свят проходять масові демонстрації берлінців.

На знімку: краєвид на Палац Республіки, що будується.

Фото ЦБ — АПН.

КОРОЛЬ Йорданії Хусейн скликав щирим дияблом розпущений ним у листопаді позаминулого року парламент. Скликав і тут же знову розпустив. Водночас, як і 15 місяців тому, прем'єр-міністр Зейд Ар-Ріфат оголосив про відставку керованого ним уряду. А через кілька годин він головує на засіданні ради міністрів.

Йорданські парламентарії, які вже забули, коли вони збирались на засідання, були викликані в столицю не випадково. Король захотів одержати — і одержав — поправку до конституції, яка дає йому змогу відкласти на невизначений строк вибори, що мали відбутись у березні минулого року.

Для чого це потрібно королю Хусейну? Щоб дістати відповідь на це питання, треба повернутись до історії виникнення палестинської проблеми.

Ще в 1948 році, коли вибухнула перша арабсько-ізраїльська війна, територія, відведена Організацією Об'єднаних Націй для Палестинської Арабської держави, була поділена між Ізраїлем і Йорданією. Пізніше, під час війни 1967 року, розв'язаної Ізраїлем, агресорам вдалося, серед інших арабських територій, захопити і палестинські землі, розташовані на захід від ріки Йордан, які вважалися частинкою Йорданського королівства. Населення цих земель знало найтяжчих мук і страждань.

ЩО СТАЛОСЯ В ЙОРДАНІЇ?

Мало хто залишився в рідних місцях. Величезну більшість жителів вигнали загарбники, а деякі втекли самі, рятуючись від звірств і утисків.

В результаті населення внутрішніх районів Йорданії, розташованих на схід від ріки, що дала ім'я країні, більш як подвоїлось. Коротше кажучи, корінні жителі Йорданії опинилися в меншості, більшістю стали араби-палестинці, які мріють створити власну незалежну і демократичну державу.

Король Хусейн не втрачав надії повернути західний берег Йордану під свій контроль. Тому половина депутатів парламенту офіційно вважалась представниками західнобережжя. Кілька палестинських діячів було включено і до складу уряду.

Однак у листопаді 1974 року нарада глав арабських держав у столиці Марокко — Рабаті вирішила визнати єдиним законним представником палестинських арабів організацію визволення Палестини (ОВП). Глави арабських держав домовились передати землі на західному березі Йордану, після того як вони будуть визволені від ізраїльських окупантів, під юрисдикцію ОВП. Король Хусейн обіцяв виконати ці рішення і не претендувати на повернення західнобережжя його державі.

Перший розпуск Йорданського парламенту мотивувався необхідністю виконання рішень наради в Рабаті: адже якщо палестинці створюватимуть свою самостійну державу, їм нічого мати представництво в парламенті Йорданії.

І ось незадовго до наближення нових виборів у Йорданії глава держави вирішує відкласти їх до країн часів. Як заявляють прихильники Хусейна, цей захід був вимушеним.

Однак палестинський рух опору зустрів що аргументацію щонайменше з сумнівом. Його лідери звернули увагу на те, що події в Йорданії збіглися в часі з американсько-ізраїльськими переговорами у Вашингтоні. Після закінчення цих переговорів прем'єр-міністр Ізраїлю Іцхак Рабін повідомив, що було досягнуто домовленості не допустити створення незалежної палестинської держави і «підвищити статус» Йорданії на західному березі ріки Йордан.

Газета «Ас-Сафір», яка виходить у Бейруті, обвинуватила Сполучені Штати і Ізраїль у тому, що вони розглядають Йорданію як просту карту у своїй грі, спрямованій на зрив Женевської конференції по Близькому Сходу і проведення політики горезвісного «поетапного врегулювання» проблем Близького Сходу.

А. КРАСИКОВ.



ЗА МАТЕРІАЛАМИ ТАРС. АПН.

З'ЇЗД ПЕРУАНСЬКИХ КОМСОМОЛЬЦІВ

У столиці Перу — Лімі завершила роботу II з'їзд Перуанської комуністичної молоді (ПКМ). Протягом кількох днів понад 100 юнаків і дівчат, делегатів форуму перуанських комсомольців, обговорювали насуваючі проблеми молоді своєї країни, її завдання в боротьбі на захист революційних завоювань.

Одним з головних питань на порядку денному з'їзду було питання про єдність молоді. Ця проблема набуває винятково важливого значення на нинішньому етапі розвитку цієї латиноамериканської країни, де здійснюються великі революційні перетворення. Тож не випадково з'їзд комсомольців Перу проходив під лозунгом: «Зміцнювати єдність молоді у справі захисту батьківщини і революції, йти вперед до соціалізму».

Ця мета була підкреслена і у виступі генерального секретаря ЦК Компартії Перу Хорхе Дель Прадо, який закликав перуанських комсо-

мольців поглиблювати завоювання революції, захищати їх від наступу реакції і контрреволюційних сил.

Молодіжний рух Перу поки ще розрізнений. У країні існує чимало різних молодіжних, студентських організацій, які політично незрілі і які виступають під різними лозунгами. Перуанська молодь бере активну участь у політичному житті країни, але її сила, вплив на процес революційних перетворень значною мірою гальмується роз'єднаністю молодіжного руху.

Виступаючи на з'їзді з доповіддю, генеральний секретар ПКМ Хорхе Танія наголосив на тому, щоб організація перуанських комсомольців, як найбільш передовий загін молоді країни, взяла на себе місію об'єднання всіх прогресивних сил молодого покоління. Перуанська молодь, підкреслив він, готова взяти найактивнішу участь у боротьбі за побудову соціалістичного

суспільства в Перу. озброєна теорією марксизму-ленінізму, вона готова відстоювати завоювання революції і поглиблювати соціально-економічні перетворення в країні. Хорхе Танія відзначив необхідність дальшого підвищення ідейно-політичного рівня комсомольців.

З'їзд прийняв нову програму організації Перуанської комуністичної молоді, в якій відзначається, що вся її діяльність ґрунтується на принципах марксизму-ленінізму, нерозривно зв'язана з інтересами трудового народу. В програмі відзначається також, що організація буде керуватися політичною лінією Перуанської компартії.

З'їзд у спеціальній резолюції засудив злочини фашистської хунти в Чилі і поставив вимогу про звільнення Луїса Корвалана.

У роботі з'їзду взяли участь делегати молодіжних організацій ряду країн, у тому числі Радянського Союзу.

Перед коледжем висить оголошення: «За наказом начальника військових інститутів бригадного генерала Ніло Фладі Бакстона ректор коледжу «Санта-Рита» запрошує всіх батьків і опікунів з'явитися на збори. Невже буде більш, ніж достатньою підставою для вашого негайного арешту». Нижче стояв підпис директора школи.

Київок „гуманної освіти“

Це — реальність сьогоднішніх днів Чилі. Навіть у школах і університетах фашистський режим встановив казарменні порядки. Але і за таких порядків треба ще й мати гроші, щоб платити за навчання, а їх у більшості немає. В умовах злиднів, масового безробіття, репресій школярі і студенти змушені залишати навчання.

Газета «Терсера де ла ора», яка виходить в Сантьяго, нещодавно констатувала, що учбові заклади залишають 60 процентів учнів.

Більше половини учнів залишають навчання в торговельних, промислових і технічних училищах.

Поряд з цим систематичні скорочення державних асигнувань призвели до того, що зараз ряд університетів припинили свою діяльність, а багато інших знаходяться на грані закриття.

Базикаючи про принципи «гуманної освіти», хунта веде масований наступ на всю систему освіти. Нещодавно чилійські власті проголосили курс на збільшення числа приватних

учбових закладів. В інтер'ю газеті «Меркуріо» секретар Управління з питань освіти Луїс Веласко закликав покінути з державною системою освіти. Він, власне, лише розвивав ідею генерала Піночета:

відкрити доступ до освіти лише тим, хто підтримує хунту і хто може платити за навчання.

Ю. ЗАРИТОВСЬКИЙ.

ІДЕ ВСЕСТОЮЗНИЙ МІСЯЧНИК
ОБОРОННО-МАСОВОЇ РОБОТИ

3 іменами героїв

Патріотичне виховання молоді — одне з провідних питань в діяльності педагогічного колективу та комсомольської організації нашої школи. Уроки мужності, тематичні вечори, пропаганда ленінських заповітів про зміцнення обороноздатності країни, проведення військово-спортивних ігор — найбільш популярні заходи серед школярів.

Наставниками в юнаків та дівчат стали герої-земляки, воїни-ветерани.

Першу зустріч ми провели з Героєм Радянського Союзу А. Ф. Худяковою. Антоніна Федорівна розповіла про подвиги мутних жінок-льотчиць в роки Великої Вітчизняної війни. А Герой Радянського Союзу І. Д. Очеретсько згадав про бої під Сталінградом, на берегах Дніпра.

Вивчаючи історію вулиць рідного міста, ми влаштували зустріч з учасницею підпілля, дочкою командира партизанського з'єднання І. Д. Діброва Людмилою Іллівною. Зворушливою була зустріч з сім'єю Героя Радянського Союзу І. А. Чердніченка в селі Піщаний Брід. Дружина Героя Марія Агеївна розповідала:

— Залишилася я з чотирма дітьми. Та Радянська влада не залишила мене в біді. Допомогла виростити і виховати їх.

В цьому ж селі проживає С. М. Федченко — повний кавалер ордена Слави. І про нього зібрані матеріали червоної спідоніти.

В селі Олександрівці народився і виріс Герой Радянського Союзу Олександр Юхимович Жежеря. Зустріч з кавалером ордена Леніна В. Ю. Жежерем, братом Олександра Юхимовича, відбулася біля братської могили. Там зібрані мешканці села та рідні загиблих воїнів, які приїхали з Бакі, Воронежа, Саратова. Хвилиною мовчання вшанували пам'ять про героїв-визволителів. Відбувся мітинг. Потім всі відвідали музей.

Ми пройшли по місцях боїв 8 механі-

зованого Олександрійського корпусу. Скрізь, де зупинилися, клали живі квіти на могили, висаджували кущі троянд, тут відбувалися мітинги, зустрічі з ветеранами війни.

В селі Косівці ми зустрілися з М. Я. Черноусом, членом партизанського загону імені Гарібальді, де він перебував у роки Великої Вітчизняної війни. В цьому ж селі жила партизанка М. Н. Мікізіл, вбита фашистами.

— Ризикуючи життям, моя дочка допомагала партизанам. Переpravляла полонених до лісу, доставала медикаменти, — розповіла мати Марії Мікізіл.

Привернув нашу увагу і музей бойової слави с. Протопопівки, де проживає вільволитель міста, офіцер бувшої 97 гвардійської Полтавської дивізії, учасник боїв на Курській дузі І. П. Горяко. Іван Петрович розповідав нам про буремні роки війни, познайомив учнів з кавалерами ордена Леніна ветеранами місцевого колективу О. Т. Шульгою та Ф. С. Прокопенком.

Учні побували також в музеях м. Кіровограда, сіл Червоної Кам'янки, Бапдурівки, а у Воїнівці зустрілися з найкращою донькою Л. В. Фатовенко та Героєм Соціалістичної Праці Л. З. Дубовим. Під час зимових канікул взяли участь в екскурсії по місцях діяльності декабристів. Весь зібраний нами матеріал ми систематизували в путівник «По місцях бойової і трудової слави», який передали в Будинок піонерів нашого міста. І тепер, коли триває місячник оборонно-масової роботи, він став у пригоді організаторам військово-патріотичних заходів. Діти намагаються пізнати якнайглибше історію подвигів своїх батьків, хочуть бути схожими на тих людей, які звеличили своє життя славою.

О. КРАСЮК,

вчителька Олександрійської СШ № 15.

ВETERАНИ ВЕДУТЬ УРОК...

КІРОВОГРАД. В школах №№ 6, 34, профтехучилищі № 2, на заводі радіовиробів відбулися зустрічі молоді з колишніми фронтовиками. До курсантів морської школи ДТСААФ завітали ветерани війни М. О. Яковлев, О. Д. Свиридов, М. С. Броніцький.

Цікаво пройшли спортивні змагання з

військово-прикладного багатоборства на заводі «Червона зірка».

Велике спортивне свято організували дтсаафівці та комсомольські активісти школи вищої льотної підготовки.

УСТИНІВКА. Учні восьмичасової школи обладнали стенд, присвячений воїнам-виз-

волителям 51-ї армії.

В Устинівській середній школі відбулася військово-спортивна гра «Нумо, хлопці!». А під час стрілецьких змагань, на яких старувало 2860 учнів, 35 юнаків і дівчат стали значківцями ГПО.

В. МАШУК, інструктор обкому ДТСААФ.



Після уроків, у вихідні десятки учнів Кіровоградської СШ № 5 виходять на лижню. То і кроси, і звичайні прогулянки.

НА ФОТО: НА КРОСОВІ ПІДСТАНЦІ ОЛЕГ ВЕРЕМЕЄВ.
Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

ТОРЖЕСТВО ОЛІМПІЙСЬКИХ ІДЕАЛІВ

Ось і завершилась в Інсбруку Біла Олімпіада-76, яка принесла велику перемогу радянському спортові. Такого успіху не добивалась на Олімпійських іграх ще жодна збірна. Крім того, команда СРСР, яка виступає в іграх тільки з 1956 року, вийшла вперед по кількості завоюваних золотих медалей за всю історію цих змагань.

Непохитну волю до перемоги на лижній демонстрували Раїса Сметаніна і Микола Бажуков із Сиктивкара — столиці республіки Коми, яка стала тепер однією з цитаделей лижного спорту і змінила уявлення про спортивну провінцію. Батлоніст Микола Круглов і я приїхали

на олімпіаду з Горького, фігуристи Ірина Родніна і Олександр Зайцев, Людмила Пахомова і Олександр Горшков — москвичі, Євген Куликов — ленинградець, але всі ми на спортивних аренах Інсбрука представляли нашу велику Батьківщину. Щоразу, коли на флагштоку під звуки Гімну Радянського Союзу піднімався червоний прапор, ми переживали щасливі хвилини і в думці присвячували свої перемоги Країні Рад.

На олімпіаді в Інсбруку зібрані представники країн чотирьох континентів. Ігри вперше проводилися в умовах розрядки міжнародної напруженості, після історичної наради в Хельсінкі, де спортові було відведено важливе місце як одному з засобів зближення народів і розширення міжнародного співробітництва. Олімпійські ігри ще більше розширили контакт, поглибили дружбу і спів-



робітництво між спортсменами різних країн. Хоч боротьба на змаганнях була надзвичайно гострою, вона не позначалась на наших взаємовідносинах добрих друзів. Тепер, напередодні історичної події в житті нашої країни — XXV з'їзду КПРС, ми — олімпійські чемпіони — дістали почесне право підписати Репорт Ленінського комсомолу наступному з'їздові. Я щасливий, що є одним з чемпіонів.

Тетяна АБЕРІНА, дворазова олімпійська чемпіонка, заслужений майстер спорту СРСР. (ТАРС).

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.



В ОБ'ЄКТИВІ— ДІТЯЧИЙ СВІТ

В фойє кінотеатру «Мир» відкрита виставка фотографій члена обласної фотосекції В. С. Ласуна.

Володимир Сергійович ось уже 25 років — керівник фотоклуба Кіровоградського Палацу піонерів. І, звичайно, в об'єктиві його апарата, в першу чергу, життя нашої дитини.

Підмічаючи деталі, цікаві моменти, фотоамастор зумів передати світ дитячих уявлень, захоплень. 36 робіт на виставці. Всі вони виконані з любов'ю і багато з них хвилюють глядача.

НА ФОТО: З ВИСТАВКИ ФОТОРОБІТ В. ЛАСУНА: «ЗІРНИЦЯ».

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ

ПРОФЕСІЯ НЕ ЛИШЕ ЧОЛОВІЧА

Лілія Тининица з Кіровограда, Надія Чередник з Добровеличківського та Тетяна Тимановська з Голованівського районів цікавляться, чи приймають дівчат до шкіл міліції.

З листами ми познайомили заступника начальника обласного управління внутрішніх справ по кадрах Д. П. Ковалю. Він повідомив, що до цих шкіл дівчат не приймають, оскільки навчальні програми розраховані на осіб з військовою підготовкою. Але працювати в міліції дівчата можуть. Вони поступають туди після закінчення юридичних, педагогічних та інших цивільних навчальних закладів і працюють в органах МВС

слідчими, інспекторами дитячих кімнат.

За довідками про вступ на роботу звертатися в районний відділ міліції за місцем проживання.

ПРАВИЛАМИ

ПЕРЕДБАЧЕНО

До редакції надійшов лист, в якому студенти з м. Ульяновки обурюються тим, що Кіровоградське агентство Аерофлоту не продає їм квитки до Ульяновки по пільговому тарифу.

З цим листом ми познайомили начальника аеро-



порту В. Л. Пінчука. Він повідомив, що згідно «Правил користування літаками», студенти та учні мають право на придбання авіаквитків за пільговими цінами лише на реактивні літаки. На поршневих літаках, які курсують до райцентрів нашої області, ці пільги не поширюються.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Олександрійське міське середнє професійно-технічне училище № 1

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Училище готує висококваліфікованих робітників з середньою освітою, по закінченні училища учні одержують диплом з присвоєнням 3 розряду за спеціальністю. Диплом дає право вступу у вищий навчальний заклад. Учні, що закінчили училище на «добре» і «відмінно», направляються в технічні вузи і на інженерно-педагогічні факультети.

Набір проводиться з таких спеціальностей:

На базі 8 класів, з одержанням середньої освіти, строк навчання 3 роки:

токарі по металу;
електрогазоварники;
слюсарі-електромонтажники;
наладчики зварювального і газорізного обладнання;

слюсарі механоскладальних робіт.
На базі 10 класів, строк навчання 1 рік:
машиністи мостових електрокранів (кранівники);
токарі по металу.

Для вступу на навчання необхідно подати такі документи: заяву і автобіографію, свідоцтво про освіту, паспорт або свідоцтво про народження, характеристику зі школи, довідку про профілактичний щеплення, фотокартки розміром 5x6 — 6 штук.

Зараховані в училище забезпечуються: з 3-річним строком навчання: 3-разовим безкоштовним харчуванням, вихідним і робочим одягом та взуттям. З річним строком навчання — стипендією в розмірі 30 карбованців на місяць.

Під час проходження виробничої практики учням виплачується 33 проценти заробітку.

Тим, хто потребує, надається безкоштовно гуртожиток.

Приїом заяв з 1 березня.

Початок занять з 1 вересня 1976 року.

Адреса училища: Кіровоградська область, м. Олександрія, с. Жовтине, вул. Ватутіна, 1. Телефон 5-14-08. Їхати автобусом «А» або «Б» до зупинки «Жовтине».

ДИРЕКЦІЯ.

Обком комсомолу і Вільшанський РК ЛКСМ України висловлюють глибоке співчуття першому секретарю районного комсомолу Л. І. Антонюк з приводу тяжкої втрати — смерті матері!

НАТАЛІЯ ВАСИЛІВНА.